

Ιερός ναός Αγίων Αθανασίου Κυρίλλου και Μηνά
Ιστοσελ. μας <http://www.churchagiosathanasioscy.org/>

Το Ευαγγέλιο της Κυριακής

Ερμηνεία και απόδοση του Ευαγγελίου στη νεοελληνική,
Σκέψεις, σχόλια, στο Ευαγγέλιο και άλλα επίκαιρα, ορθόδοξα επικοινωνιακά κείμενα

05 Μαρτίου 2017 Τεύχος 10

Α΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ - ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ- (Ιω. α΄ 44 – 52)

Η ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ εὕρισκει Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι. Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαιῶν, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. εὕρισκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· ὃν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναὴλ· ἐκ Ναζαρέτ δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι; λέγει αὐτῷ Φίλιππος· ἔρχου καὶ ἴδε. εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. λέγει αὐτῷ Ναθαναὴλ· πόθεν με γινώσκεις ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν εἰδόν σε. ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· Ραββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὅτι εἶπόν σοι, εἰδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; μείζω τούτων ὄψη. καὶ λέγει αὐτῷ· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγῆτα, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου

ΕΡΜΗΝΕΙΑ (Π. Ν. ΤΡΕΜΠΕΛΑ)

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἀποφάσισε ὁ Ἰησοῦς νὰ ἀναχωρήσει γιὰ τὴ Γαλιλαία. Βρίσκει τότε τὸν Φίλιππο καὶ τοῦ λέγει: Ἀκολούθησέ με στὸ ταξίδι πού πρόκειται νὰ κά νω. Ὁ Φίλιππος μάλιστα καταγόταν ἀπὸ τὴ Βηθσαιῶν, τὴν πατρίδα τοῦ Ἀνδρέα καὶ τοῦ

Πέτρου. Βρίσκει στο μεταξύ ο Φίλιππος τον Ναθαναήλ και του λέει: Έκείνον για τον οποίο έγραψε ο Μωυσής στο νόμο και προανήγγειλαν οι προφήτες, τον βρήκαμε, είναι ο Ίησοῦς, ο γιός του Ίωσήφ, και κατάγεται από τή Ναζαρέτ. Άλλά ο Ναθαναήλ του εἶπε: Από τή Ναζαρέτ, τὸ κακό και ἄσημο αὐτὸ χωριό, μπορεῖ νὰ βγεῖ τίποτε καλό; Του λέει ο Φίλιππος: Ἔλα, κι ὅταν τὸν δεῖς μὲ τὰ μάτια σου, θὰ πεισθεῖς. Εἶδε ο Ίησοῦς τὸν Ναθαναήλ νὰ ἔρχεται κοντά του και λέει γι' αὐτόν: Νὰ ἕνας γνήσιος και πραγματικὸς Ἰσραηλίτης, πὺ δὲν ἔχει στὴν καρδιὰ του καμία πονηριὰ και δόλο, ἀλλὰ ποθεῖ μὲ εἰλικρίνεια νὰ βρεῖ τὴν ἀλήθεια. Του λέει ο Ναθαναήλ: Ἀπὸ ποῦ μὲ ξέρεις; Και πῶς γνωρίζεις τὴν εἰλικρίνεια τῶν μυστικῶν μου σκέψεων και ἐλατηρίων; Του ἀποκρίθηκε τότε ο Ίησοῦς: Πρὶν ἀκόμη σὲ φωνάξει ο Φίλιππος, ὅταν ἦσουν κάτω ἀπὸ τὴ συκιά και προσευχόσουν μακριὰ ἀπὸ κάθε μάτι ἀνθρώπου, ἐγὼ μὲ τὸ ὑπερφυσικὸ και θεῖο μου βλέμμα σὲ εἶδα. Τότε ο Ναθαναήλ του ἀποκρίθηκε: Διδάσκαλε, ἐσύ πράγματι εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐσύ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ πὺ περιμέναμε σύμφωνα μὲ τὶς προφητεῖες. Και ο Ίησοῦς του ἀπάντησε: Ἐπειδὴ σοῦ εἶπα ὅτι σὲ εἶδα κάτω ἀπὸ τὴ συκιά πιστεύεις; Θὰ δεῖς πιὸ μεγάλα και πιὸ θαυμαστὰ πράγματα ἀπ' αὐτά. Και του λέει: Ἀληθινὰ σὰς διαβεβαιώνω ὅτι ἀπὸ τὴν ὥρα πὺ ἄνοιξε ὁ οὐρανὸς κατὰ τὴ βάπτισή μου, θὰ δεῖτε κι ἐσεῖς τὸν οὐρανὸ ἀνοιγμένο, και τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ νὰ ἀνεβαίνουν και νὰ κατεβαίνουν στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ἔγινε και τέλειος ἄνθρωπος, και ὡς υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μοναδικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· και πρόκειται νὰ ἔλθει και πάλι ὡς Κριτὴς ἔνδοξος καθισμένος πάνω σὲ νεφέλες. Θὰ ἀνεβαίνουν και θὰ κατεβαίνουν οἱ ἄγγελοι προκειμένου νὰ ὑπηρετοῦν αὐτόν και τὴν Ἐκκλησία του.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

1^η Το μεγαλείο της Ορθοδοξίας

“Την ἀχραντον εικόνα σου προσκυνούμεν, αγαθέ»

Την πρώτη Κυριακή των Νηστειῶν ἡ Ἐκκλησία μας πανηγυρίζει τὸν θρίαμβο τῆς Ορθοδοξίας. Θυμόμαστε τὴν μέρα αὐτὴ τὴ νίκη ἐναντίον τῶν εικονομάχων, μίας αἵρεσης μὲ πολὺ επικίνδυνες πλάνες, οἱ ὁποῖες ουσιαστικὰ ἀμφισβητοῦν τὴν Ἐνανθρώπιση τοῦ Κυρίου μας και κατ' ἐπέκταση τῆς ἰδίας τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ προσκύνηση τῶν εικόνων καταφάσκει τὴν ζωντανὴ παρουσία τῶν ἁγίων μορφῶν τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ μορφές αὐτές προβάλλουν ὡς φωτεινὰ πρότυπα πὺ δείχνουν τὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς και τῆς δυνατότητας τῆς ἔνωσης τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό.

Ο θρίαμβος της Εκκλησίας

Η νίκη της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας σηματοδοτείται με την οριστική αναστήλωση και την προσκύνηση των αγίων Εικόνων με την Σύνοδο που έγινε στην Κωνσταντινούπολη το 842 μ.Χ.

Η σχέση της γιορτής αυτής με την Μεγάλη Τεσσαρακοστή είναι από μια άποψη ιστορική. Οι άγιοι Πατέρες μας με τη θεία σοφία που τους δέκρινε τοποθέτησαν την Κυριακή αυτή να εορτάζεται η νίκη της Ορθοδοξίας για να μπορούν οι πιστοί να αντλήσουν τα απαραίτητα πνευματικά εφόδια, τα οποία θα τους συνοδεύουν στην μεγάλη οδοιπορία τους προς συνάντηση με τον αναστημένο Χριστό.

Ακριβώς Ορθοδοξία σημαίνει τη σωστή πίστη. Είναι μια πολύ βασική προϋπόθεση στον αγώνα του πιστού. Τη σωστή πίστη μας την δίνει μόνο το πρόσωπο του Κυρίου μας. Μόνο όταν αναζητήσουμε ειλικρινά και γνωρίσουμε πραγματικά τον Χριστό καταξιώνεται η ζωή μας. Μόνο η συνάντηση και η προσωπική σχέση μας με τον Κύριο μπορεί να αναπαύει την ύπαρξή μας. Βεβαιώνουν αυτό τα νέφη των Μαρτύρων, των Οσίων, των Πατέρων και των Διδασκάλων που αγωνίστηκαν μέχρι θανάτου για την Ορθόδοξη Πίστη. Αυτούς τιμούμε σήμερα, την Κυριακή της Ορθοδοξίας και θυμόμαστε αλλά και εξυμνούμε τα κατορθώματά τους.

Ο σημερινός εορτασμός της Εκκλησίας μας αλλά και της Ορθοδοξίας, υπενθυμίζει και το χρέος που έχουμε ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί, να υπηρετούμε με όλες μας τις δυνάμεις την αλήθεια του Κυρίου.

Ο θρίαμβος της Ορθοδοξίας και η λάμψη της αλήθειας της μας επιφορτίζει με μεγάλες ευ-θύνες προκειμένου ν' ανταποκριθούμε κι εμείς στο ιερό χρέος της διάδοσής της σε όλο τον κόσμο. Για να το επιτύχουμε όμως αυτό, απαιτείται όπως η όλη ζωή μας μεταβάλλεται σε καθημερινή ζωντανή μαρτυρία.

Η Ορθοδοξία προβάλλει ως ένα ανεπανάληπτο μεγαλείο με αιώνιες αντοχές και με μηνύματα ζωής για το σύγχρονο άνθρωπο.

Ας τα εγκολπωθούμε σε μια ευλογημένη πορεία που μας προσκαλεί η Εκκλησία την περίοδο αυτή ν' ακολουθήσουμε.

·
Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύπρου

2^ο (Απόσπασμα από Λόγο εις την Α' Κυριακή των Νηστειών)

Αγίου Λουκά Αρχιεπισκόπου Κριμαίας

Η αίρεση της εικονομαχίας, εμφανίστηκε για πρώτη φορά στα χρόνια του αυτόκράτορα Λέοντος του Ισαύρου, ο οποίος ανέβηκε στο θρόνο το 717. Δεν μπορούμε να περιγράψουμε τα βάσανα που υπέφερε η Εκκλησία στα χρόνια της εικονομαχίας και ιδιαίτερα τους μοναχούς που τους βασάνιζαν άγρια:

Τους αγιογράφους με τα πυρακτωμένα σίδηρα τους έκαιγαν τα δάκτυλα. Μόνο, τότε, όταν στο θρόνο του Βυζαντίου ανέβηκε η αυτοκράτειρα Ειρήνη, σταμάτησε ο διωγμός αλλά όχι οριστικά.

Το 787 η Ειρήνη συγκάλεσε την Ζ΄ Οικουμενική Σύνοδο, η οποία διατύπωσε την ορθόδοξη διδασκαλία περί της τιμητικής προσκύνησης των ιερών εικόνων. Αλλά και μετά τη σύνοδο υπήρχαν αυτοκράτορες εικονομάχοι, όπως, για παράδειγμα, ο Μιχαήλ και άλλοι. Η αίρεση αυτή συντρίφτηκε οριστικά μόνο επί της θεοσεβέστατης Αυγούστας Θεοδώρας, όταν το 842 συγκλήθηκε η τοπική σύνοδος στην Κωνσταντινούπολη η οποία επικύρωσε την ορθόδοξη διδασκαλία.

Η σύνοδος αυτή αναθεμάτισε όλους αυτούς που τολμούν να λένε ότι η προσκύνηση των ιερών εικόνων είναι ειδωλολατρία και οι ορθόδοξοι χριστιανοί είναι ειδωλολάτρες. Και εδώ οι αιρετικοί μας λένε ακριβώς αυτό το πράγμα. Τολμούν να αποκαλούν τις εικόνες μας είδωλα και εμάς ειδωλολάτρες. Και μέχρι που φτάνει το θράσος τους; Θα σας πω ένα περιστατικό που έγινε πρόσφατα σε μία πόλη της Σιβηρίας. Την ώρα της λειτουργίας δύο προτεστάντες (βαπτιστές) μπήκαν μέσα στην εκκλησία και άρχισαν εκεί να φωνάζουν ότι οι ορθόδοξοι είναι ειδωλολάτρες και οι εικόνες τους είδωλα.

Άγιος Λουκάς ο ιατρός Αρχιεπίσκοπος Κριμαίας

Τι ανοησία! Πως τολμούν αυτοί να ανοίγουν το ακάθατο στόμα τους και να λένε αυτά τα λόγια που στάζουν δηλητήριο, αποκαλώντας μας **ειδωλολάτρες** και τις εικόνες μας είδωλα; Αυτό δείχνει πως δεν έχουν κατανοήσει σωστά την δεύτερη εντολή του Μωσαϊκού νόμου: **«ου ποιήσεις σ' εαυτώ είδωλον ουδέ παντός ομοίωμα, όσα εν τω ουρανώ άνω και όσα εν τη γή κάτω και όσα εν τοις ύδασιν υποκάτω της γής. Ου προσκυνήσεις αυτοίς ουδέ μη λατρεύσεις αυτοίς»** (Εξ. 20,4). Τι σημαίνει αυτή η εντολή; Νομίζω ότι το νόημά της είναι ξεκάθαρο. Η εντολή αυτή απαγορεύει αντί να προσκυνάμε τον Ένα, Μοναδικό και Αληθινό Θεό να κατάρκυσουμε είδωλα και να τα προσκυνάμε. Όπως το έκαναν οι αρχαίοι λαοί: οι

Ασσύριοι, οι Βαβυλώνιοι, οι Αιγύπτιοι, οι Έλληνες, οι Ρωμαίοι και άλλοι... Αυτή είναι η ειδωλολατρία.

Η δική μας όμως η προσκύνηση των ιερών εικόνων μοιάζει σε τίποτα με την ειδωλολατρία; Ασφαλώς όχι. Τα είδωλα απεικόνιζαν κάτι που δεν υπάρχει στην πραγματικότητα, που είναι καρπός φαντασίας. Οι δικές μας εικόνες εικονίζουν την πραγματικότητα. Πραγματικά, δεν ζούσε μεταξύ μας ο Κύριος Ιησούς Χριστός, τον Οποίο δοξάζουμε και τις εικόνες του Οποίου προσκυνάμε; Δεν ζούσε μεταξύ μας η Παναγία, την οποία ζωγράφισε ο Άγιος απόστολος και ευαγγελιστής Λουκάς; Την εικόνα του αυτή την ευλόγησε η ίδια η Θεοτόκος, λέγοντας ότι η χάρη της θα είναι πάντα μ' αυτή την εικόνα. Ξέρετε πόσα θαύματα γίνονται από τις εικόνες της Παναγίας. Και οι άλλες εικόνες, δεν εικονίζονται σ' αυτές πραγματικά πρόσωπα των αγίων του Θεού που ζούσαν εδώ πάνω στη γη; Οι εικόνες τους αυτές είναι τα πορτραίτα τους και με κανένα τρόπο δεν είναι είδωλα. Μόνο ασεβές και ακάθαρτο στόμα τολμά να λέει ότι οι εικόνες μας είναι είδωλα και εμείς είμαστε ειδωλολάτρες. Να σιωπήσουν οι ασεβείς διότι η Οικουμενική Σύνοδος απήγγειλε το ανάθεμα εναντίον τους.

Πάνω από χίλια χρόνια πέρασαν από τότε που έγινε η Ζ' Οικουμενική Σύνοδος και δεν έχουν ξαναγίνει Οικουμενικές Σύνοδοι. Γιατί; Οι λόγοι είναι πολιτικοί. Δεν υπήρχε δυνατότητα να συγκληθούν. Αλλά να μην λυπόμαστε που δεν έγιναν άλλες και δεν γίνονται σήμερα οι Οικουμενικές Σύνοδοι. Αυτές οι επτά που έχουμε, τακτοποίησαν όλα τα ζητήματα και έλυσαν όλα τα προβλήματα που είχε η Εκκλησία με τις αιρέσεις και στερέωσαν την ορθόδοξη πίστη.

Θα πείτε πως σήμερα έχουμε πολλές καινούριες αιρέσεις και σχίσματα. Ναι, έχετε δίκαιο. Αλλά πρέπει να ξέρουμε πως οι καινούριες αυτές αιρέσεις δεν λένε τίποτε καινούριο αλλά επαναλαμβάνουν αυτά που ήδη έχουν πει οι παλαιοί αιρετικοί. Και όλες αυτές οι αιρέσεις αναθεματίστηκαν από την Ζ' Οικουμενική Σύνοδο. Γι' αυτό μας αρκούν οι αποφάσεις των επτά Οικουμενικών Συνόδων και ιδιαίτερα της Εβδόμης. Γι' αυτό και χαιρόμαστε και πανηγυρίζουμε σήμερα το θρίαμβο της Ορθοδοξίας τη οποία εξέφρασε και στερέωσε η Ζ' Οικουμ. Σύνοδος.

Ακριβώς γι' αυτό το λόγο ορίστηκε αυτή την ημέρα να ψάλλεται δοξολογία ως ευχαριστία στο Θεό για την στερέωση της Ορθοδοξίας. Και αυτή την δοξολογία θα ψάλλουμε τώρα.

Πηγή: Αγίου Λουκά Αρχιεπ. Κριμαίας, Λόγοι και Ομιλίες, τόμος Α'.

Πόση ευλάβεια πρέπει να έχουμε στις εικόνες!

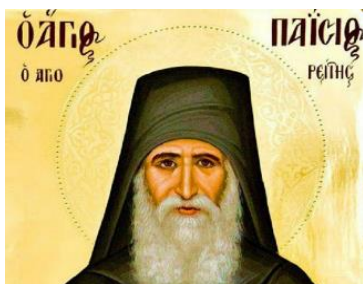
Άγιος Παΐσιος Αγιορείτης

Ένας μοναχός ετοίμασε μία εικόνα του Αγίου Νικολάου, για να την δώσει ευλογία σε κάποιον. Την τύλιξε με καλό χαρτί και την έβαλε σε ένα ντουλάπι, μέχρι να την δώσει. Αλλά χωρίς να τα προσέξει, την έβαλε ανάποδα. Σε λίγο άρχισε να ακούγεται μέσα στο δωμάτιο ένας κρότος. Κοίταζε ο μοναχός από δω, από κει, να δει από πού ερχόταν αυτός ο κρότος. Που να πάει ο νους του ότι ερχόταν από το ντουλάπι! Ο κρότος συνέχιζε για αρκετή ώρα, «τακ-τακ-τακ»· δεν τον άφηνε να ησυχάσει. Τελικά όταν πήγε κοντά στο ντουλάπι, κατάλαβε ότι ο κρότος έβγαινε από εκεί. Το ανοίγει και βλέπει ότι ο κρότος έβγαινε από την εικόνα. «Τι να έχει η εικόνα; λέει για να δω». Μόλις την ξετύλιξε, είδε πως ήταν ανάποδα. Την έστησε όρθια και αμέσως σταμάτησε ο κρότος.

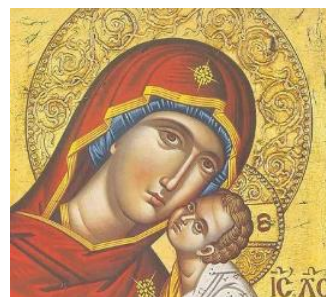
Ο ευλαβής ιδιαίτερα ευλαβείται τις εικόνες. Και όταν λέμε «ευλαβείται τις εικόνες», εννοούμε ότι ευλαβείται το εικονιζόμενο πρόσωπο. Όταν έχει κανείς μια φωτογραφία του πατέρα του, της μάνας του, του παππού του, της γιαγιάς του, του αδελφού του, δεν μπορεί να την σχίσει ή να την πατήσει, πόσο μάλλον μια εικόνα! Οι Ιεχωβάδες δεν έχουν εικόνες. Την τιμή που αποδίδουμε στις εικόνες την θεωρούν ειδωλολατρία. Είπα σε έναν Ιεχωβά μια φορά: «Εσείς δεν έχετε φωτογραφίες στα σπίτια σας;». «Έχουμε», μου λέει. «Έ, καλά, η μάνα, όταν το παιδί της λείπει μακριά, δεν φιλάει την φωτογραφία του παιδιού της;». «Την φιλάει», μου λέει. «Το χαρτί φιλάει ή το παιδί της;». «Το παιδί της», μου λέει. «Έ, όπως ε κείνη, όταν φιλάει την φωτογραφία του παιδιού της, του λέω, φιλά το παιδί της και όχι το χαρτί, έτσι και εμείς τον Χριστό φιλούμε· δεν φιλούμε το χαρτί ή το σανίδι».

– Γέροντα, και αν ένα σανίδι κάποτε είχε επάνω την εικόνα του Χριστού, της Παναγίας ή κάποιου Αγίου και έσβησαν τα χρώματα από τον καιρό, και πάλι δεν πρέπει να το ασπαζόμαστε;

– Ναι, βέβαια! Όταν ασπάζεται ο άνθρωπος με ευλάβεια και θερμή αγάπη τις άγιες εικόνες, παίρνει τα χρώματα από αυτές και ζωγραφίζονται οι Άγιοι μέσα του. Οι Άγιοι χαίρονται, όταν ξεσηκώνονται από τα χαρτιά ή από τα σανίδια και τυπώνονται στις καρδιές των ανθρώπων.

Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης

Παναγία η γλυκοφιλούσα

Όταν ασπάζεται ο Χριστιανός με ευλάβεια τις άγιες εικόνες και ζητάει βοήθεια από τον Χριστό, την Παναγία, τους Αγίους, με τον ασπασμό που κάνει με την καρδιά του, ρουφάει μέσα στην καρδιά του όχι μόνον τη χάρη του Χριστού, της Παναγίας ή των Αγίων, αλλά και τον Χριστό ολόκληρο ή την Παναγία ή τον Άγιο, και τοποθετούνται πιά στο τέμπλο του Ναού του. «Ναός του Αγίου Πνεύματος είναι ο άνθρωπος» (Α΄ Κορ. 3,16 και 6,19). Βλέπεις, και κάθε Ακολουθία με τον ασπασμό των εικόνων αρχίζει και με τον ασπασμό τελειώνει. Εάν το καταλάβαιναν αυτό οι άνθρωποι, πόση χαρά θα αισθάνονταν, πόση δύναμη θα έπαιρναν!

– Γέροντα, στην Παράκληση της Παναγίας, σε κάποιο Μεγαλυνάριο γιατί λέει «Άλαλα τα χείλη των ασεβών, των μη προσκυνούντων την εικόνα σου την σεπτήν »;

– Όταν κανείς δεν έχει ευλάβεια και ασπάζεται τις εικόνες, δεν είναι άλαλα τα χείλη του; Και ο ευλαβής, όταν ασπάζεται τις εικόνες, εύλαλα δεν είναι τα χείλη του; Είναι μερικοί που, όταν προσκυνούν την εικόνα, ούτε καν ακουμπούν στην εικόνα. Άλλοι ακουμπούν μόνον τα χείλη τους στην εικόνα, όταν την ασπάζονται. Να, έτσι. (Ο Γέροντας ασπάσθηκε μια εικόνα, χωρίς να ακουσθεί ο ασπασμός).

– Ακούσατε τίποτε;

– Όχι.

– Έμ, τότε «άλαλα» είναι τα χείλη. Ενώ ο ευλαβής ασπάζεται την εικόνα και ο ασπασμός ακούγεται. Τότε τα χείλη είναι «εύλαλα». Δεν είναι ότι καταριούνται, όταν λένε «άλαλα», αλλά εκείνα τα χείλη είναι άλαλα και τα άλλα είναι εύλαλα. Όταν βλέπουμε τις άγιες εικόνες, πρέπει να ξεχειλίζει η καρδιά μας από αγάπη προς τον Θεό και τους Αγίους και να πέφτουμε να τις προσκυνούμε και να τις ασπαζόμαστε με πολλή ευλάβεια.

-Να βλέπατε ένα ευλαβικό γεροντάκι στη Μονή Φιλοθέου, ο γέρο-Σάββας, με πόση ευλάβεια, με πόση καρδιά ασπαζόταν την εικόνα της Παναγίας της Γλυκοφιλούσης

Η εικόνα που αγιογραφείται με ευλάβεια ρουφάει από τον ευλαβή αγιογράφο την Χάρη του Θεού και μεταδίδει στους ανθρώπους παρηγοριά αιώνια. Ο αγιογράφος ζωγραφίζεται, μεταφράζεται στην εικόνα που φτιάχνει· γι' αυτό παίζει μεγάλο ρόλο η ψυχική του κατάσταση.

Μου έλεγε ο παπά-Τύχων (Ρώσος μοναχός) «Εγώ παιντί μου, όταν ζωγραφίζω επιτάφια, ψάλλω "Ο ευσχήμων Ιωσήφ, από του ξύλου καθελών..."». Έψαλε και έκλαιγε συνέχεια και τα δάκρυά του έπεφταν πάνω στην εικόνα. Μια τέτοια εικόνα κάνει ένα αιώνιο κήρυγμα στον κόσμο. Οι εικόνες αιώνες κηρύττουν-κηρύττουν. Ρίχνει λ.χ. ένας πονεμένος ένα βλέμμα στην εικόνα του Χριστού ή της Παναγίας και παίρνει παρηγοριά. Όλη η βάση είναι η ευλάβεια. Βλέπεις, άλλος ακουμπά στον τοίχο που ακούμπησε η εικόνα και παίρνει Χάρη, και άλλος μπορεί να έχει την καλύτερη εικόνα, αλλά, επειδή δεν έχει ευλάβεια, δεν ωφελείται. Ή ένας μπορεί να βοηθηθεί από έναν απλό σταυρό, και άλλος να μη βοηθηθεί από τον Τιμίο Σταυρό όταν δεν έχει ευλάβεια.

Από το βιβλίο

«Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου ΛΟΓΟΙ Β΄»

Ἀδελφοί,

Πίστει Μωϋσῆς μέγας γενόμενος ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραώ, μάλλον ἐλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἀμαρτίας ἀπόλαυσιν, μείζονα πλοῦτον ἠγησάμενος τῶν Αἰγύπτου θησαυρῶν τὸν ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ· ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.

Καὶ τί ἔτι λέγω; ἐπιλείπει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαράκ τε καὶ Σαμψὼν καὶ Ἰεφθάε, Δαυῖδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν, οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Ἀδελφοί,

Μὲ τὴν πίστιν ὁ Μωϋσῆς, ὅταν ἐμεγάλωσε, ἀρνήθηκε νὰ ὀνομάζεται υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ Φαραώ, διότι ἐπροτίμησε μάλλον νὰ ὑποφέρῃ μαζί μὲ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ παρὰ νὰ ἔχῃ τὴν πρόσκαιρη ἀπόλαυση ἀμαρτωλῶν πραγμάτων. Ἐθεώρησε μεγαλύτερον πλοῦτον ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῆς Αἰγύπτου τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ Χριστοῦ, καθ' ὅσον ἀπέβλεπε εἰς τὴν ἀνταπόδοσιν.

Καὶ τί ἀκόμη νὰ πῶ; Δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νὰ σᾶς διηγηθῶ διὰ τὸν Γεδεών, τὸν Βαράκ, τὸν Σαμψὼν, τὸν Ἰεφθάε, τὸν Δαυῖδ καὶ Σαμουὴλ καὶ τοὺς προφήτας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν πίστιν ἀνέτρεψαν βασιλεία, ἔκαναν ἔργα δικαιοσύνης, ἐπέτυχαν τὴν πραγματοποίησιν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν τὴν δύναμιν φωτιᾶς, διέφυγαν τὴν σφαγὴν, ἔγιναν ἀπὸ ἀδύνατοι δυνατοί, ἔγιναν ἰσχυροὶ σὲ καιρὸν πολέμου, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν. Γυναῖκες ἔλαβαν τοὺς νεκροὺς τῶν δι' ἀναστάσεως, ἄλλοι δὲ ἐβασανίσθησαν καὶ δὲν ἐδέχθησαν νὰ ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι, διὰ νὰ ἐπιτύχουν μίαν ἄλλην καλυτέραν ἀνάστασιν. Ἄλλοι ἐδοκιμάσθησαν μὲ ἐμπαιγμοὺς καὶ μαστίγωσιν, ἀκόμη δὲ καὶ μὲ δεσμὰ καὶ φυλακὴν. Ἐλιθοβολήθησαν, ἐπριονίσθησαν, ὑπέστησαν πολλὰς δοκιμασίας, ἐθανατώθησαν μὲ μάχαιραν, περιπλανῶντο φοροῦντες δέρματα προβάτων καὶ δέρματα αἰγῶν, ἐστεροῦντο, ὑπέφεραν θλίψεις καὶ κακουχίας (ἄνθρωποι διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἦτο ἄξιος ὁ κόσμος), ἐπλανῶντο σὲ ἐρήμους καὶ σὲ βουνὰ, σὲ σπήλαια καὶ σὲ τρύπες τῆς γῆς. Ὅλοι αὐτοί, ἂν καὶ εἶχαν καλὴν μαρτυρίαν διὰ τὴν πίστιν τους, δὲν ἔλαβαν ὅ,τι εἶχε ὑποσχεθεῖ ὁ Θεός, διότι εἶχε ὁ Θεὸς προβλέψει κάτι καλύτερον ἀναφορικῶς μ' ἐμᾶς διὰ νὰ μὴ φθάσουν ἐκεῖνοι εἰς τὴν τελειότητα χωρὶς ἐμᾶς.

